

Зозуля

Яків Щоголів

І полем і лугом весна керувала!
Я чув, як холодна земля одтавала;

Я бачив, як лізла із корня травинка,
Під променем сонця блищала росинка;

Як яблуні й вишні листки розпускали,
Як проліски вільхам коріння вкривали;

По дереву лізли червоні комахи;
На гілках сідали й гойдалися птахи;

Як гожий метелик на світ народжався,
Із пуколки виліз і в крильця вряджався

В зеленому лузі дівчина стояла
Їй веселую пісню з пташками співала.

Усе їй сміялось, усе їй любилося,—
Їй весело жити, так жити хотілось!

Співала ту пісню дівчина та й вздріла,
Що збоку зозуля на дерево сіла,

І стала хороша у птаха питати,
Чи довго ще в світі їй весни стрівати?

Зирнула їй пильно зозуля у вічі,
Роззявила ротика й вдарила тричі.

Заплакала мила, голівку схилила,
Стояла рожева, а то й побіліла.

"Ох, ненечко-нене, що буду робити?
Дає ж мені мало зозуленька жити!

Прохала я в неї піввіку — не скільки,

А птах мені каже: три роки, та й тільки!"

Три роки минуло: весна керувала,
І яблуня й вишня листки розпускала,

Червоний метелик на світ народжався
Із пуколки виліз і в крильця вряджався;

По дереву лізли купками комахи,
На гілках сідали й гойдалися птахи.

І знову у лузі дівчина стояла,
Та тільки вже пісні вона не співала.

А по раз за серпе хапалась рукою...
Що, мила, зробилось в три роки з тобою?

Черкнула зозуля, на яблуню сіла;
Невесело й смутно пита її мила:

"Скажи мені, пташко, чи довго ще жити?"
І стала зозуля їй носиком бити.

І десять, і двадцять, і тридцять пробила...
Лічила дівчина та й лік загубила.

"Навіщо, говоре, життя у невзгоді!
Не била б ти краще ні разу — та й годі!"